

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie:	SA Krystyna Smaga SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Protokolant: st.sekr.sądowy Urszula Goluch-Nikanowicz	

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2012 r. w Lublinie

sprawy K. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy K. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 16 lipca 2012 r. sygn. akt VII U 538/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 874/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 maja 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił K. M. prawa do emerytury, ponieważ nie spełnił on warunków niezbędnych do ustalenia tego świadczenia, określonych w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227, ze zm.) oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43 ze zm.). W uzasadnieniu decyzji wskazano, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie legitymuje się 15 - letnim okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych. Zakład nie uwzględnił jako pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia w (...) Zakładach (...) od 1 listopada 1977 roku do 17 listopada 1982 roku, od 18 marca 1983 roku do 31 lipca 1990 roku, od 1 sierpnia 1990 roku do 3 maja 1995 roku, od 14 czerwca 1995 roku do 9 sierpnia 1995 roku, od 18 sierpnia 1995 roku do 22 września 1998 roku oraz od 12 października 1998 roku do

31 grudnia 1998 roku (łącznie 20 lat, 7 miesięcy i 14 dni), ponieważ w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 31 grudnia 1998 roku wymieniono stanowisko „monter maszyn i urządzeń, kierowca”, które nie jest zgodne ze stanowiskiem „operator maszyn, urządzeń i sprzętu przeładunkowego” wskazanym w powołanych przepisach resortowych (wykaz A, dział VIII, poz. 1, pkt 4).

Odwołanie od tej decyzji złożył K. M., który wskazał, że przez okres ponad 15 lat pracował w uciążliwych warunkach.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

K. M. urodzony (...), wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury złożył w dniu 1 marca 2011 roku.

Wnioskodawca od 1 sierpnia 1968 roku do 1 sierpnia 1970 roku odbywał praktyczną naukę zawodu w zakresie ślusarstwa ogólnego w Powiatowej Spółdzielni Pracy Usług (...) w Ł., jednocześnie uczęszczając do (...) Szkoły Zawodowej w Ł.. Od dnia 10 grudnia 1970 roku do dnia 31 grudnia 1972 roku pracował w Zakładach (...) w Ł. na stanowisku nastawiacza automatów i maszyn. Następnie w okresie od 1 stycznia 1973 roku do 31 grudnia 1998 roku był on zatrudniony w (...) Spółce Akcyjnej w Ł. (poprzednio: (...) Zakłady (...) w Ł., (...) Zakłady (...)).

Decyzją z dnia 5 stycznia 1999 roku przyznano ubezpieczonemu prawo do zasiłku przedemerytalnego od dnia 5 stycznia 1999 roku. Z dniem 1 sierpnia 2004 roku wypłatę zasiłku przejął Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R..

Organ rentowy uznał za udowodniony staż pracy odwołującego wynoszący do dnia 1 stycznia 1999 roku: 30 lat i 14 dni, w tym 29 lat, 10 miesięcy i 7 dni okresów składkowych oraz 2 miesiące i 7 dni okresów nieskładkowych.

K. M. nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Z dniem 1 stycznia 1973 roku K. M. został zatrudniony w (...) Zakładach (...) w Ł. jako pracownik akordowy w Wydziale Produkcji Mechanicznej na czas nieokreślony. Skarżący wykonywał prace ślusarskie w Bazie Remontu M., a następnie D (...), gdzie w warsztacie oprócz mechaników byli zatrudnieni również elektrycy. Wnioskodawca zajmował się ustawianiem maszyn służących do produkcji obuwia, wykonywał też inne prace ślusarskie przy budowie wiat i regałów.

W okresie od 26 stycznia 1974 roku do 22 marca 1974 roku K. M. był uczestnikiem kursu w zakresie obsługi wózków akumulatorowych zorganizowanym przez Wojewódzki Zakład (...) w Ł..

Od dnia 1 listopada 1977 roku ubezpieczonemu powierzono obowiązki montera maszyn i urządzeń w D. (...). Pracowali tam kierowcy zajmujący się transportem maszyn i surowców. W warsztacie należącym do tego działu zatrudnieni byli mechanicy Na stanowisku montera maszyn i urządzeń wnioskodawca pracował do dnia 31 lipca 1990 roku.

Od dnia 1 sierpnia 1990 roku odwołującemu zlecono obowiązki kierowcy wózka akumulatorowego. K. M. pracował przy rozładunku samochodów i wagonów, którymi były dostarczane materiały i surowce do produkcji obuwia oraz maszyny. Kleje i rozpuszczalniki przywożone były w beczkach 200 - 300 kilogramowych, zaś surowce w opakowaniach o ciężarze ponad 1.000 kilogramów. Do odwołującego należało przesypywanie surowców w stanie sypkim do mniejszych pojemników. Wnioskodawca obsługiwał wózek widłowy i platformowy. Przewoził surowce do magazynu, a następnie na halę, gdzie odbywała się produkcja. K. M. był również zobowiązany do konserwacji obsługiwanych przez siebie wózków.

W okresie od 8 lipca 1998 roku do 31 lipca 1998 roku powierzono K. M. prace portiera rewidenta . Stosunek pracy uległ rozwiązaniu z dniem 31 grudnia 1998 roku. Wnioskodawcy udzielono urlopu bezpłatnego w wymiarze 14 dni w 1993 roku.

Sąd wskazał, że z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wynika, że K. M. do 31 października 1977 roku pracował jako ślusarz, a następnie do 31 lipca 1990 roku jako monter maszyn i urządzeń i w tej sytuacji zeznania wnioskodawcy i świadków wskazujące na zatrudnienie skarżącego w tym okresie na innych stanowiskach nie zasługują na uwzględnienie. Przy czym sam odwołujący nie był w stanie precyzyjnie podać, od kiedy wykonywał wyłącznie czynności kierowcy wózka akumulatorowego, wskazując na różne okresy pracy na stanowiskach ślusarza, montera i kierowcy.

K. M. zeznał, że gdy pracował przy przeładunku surowców i maszyn nie uczestniczył w ich montowaniu na hali. Takie prace wykonywał we wcześniejszym, bliżej nie sprecyzowanym okresie. Tymczasem z zeznań świadka H. M. wynika, że do odwołującego należały prace transportowe, ale także razem z innymi pracownikami ustawiał na hali maszyny służące do produkcji, zajmował się również naprawą wózków akumulatorowych. Świadek ten był zatrudniony w (...) Zakładach (...) w Ł. od 15 maja 1981 roku do 15 października 1991 roku, a następnie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej świadczył usługi transportowe na rzecz tego zakładu. Świadek wskazał, że wnioskodawca wykonywał w/w czynności pracując w D. (...). Zatem w okresie zatrudnienia skarżącego na stanowisku montera maszyn i urządzeń zlecano mu również wykonywanie prac transportowych w związku z posiadanymi przez niego uprawnieniami do obsługi wózków akumulatorowych. Nie wykonywał on jednak tych czynności w pełnym wymiarze godzin.

Nie zasługują na wiarę zeznania świadka B. T., który podał, że odwołujący od początku zatrudnienia pracował jako operator wózków platformowych i widłowych. Zeznania te są sprzeczne z zeznaniami skarżącego i świadka H. M.. Skarżący przyznał bowiem, że na początku zatrudnienia pracował jako ślusarz, monter, a z zeznań H. M. wynika, że w latach osiemdziesiątych odwołujący zajmował się także montowaniem maszyn służących do produkcji.

Wprawdzie wydane zostało w dniu 31 grudnia 1998 roku świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, jednakże dokument ten nie zasługuje na uwzględnienie. Określone tam stanowisko pracy odwołującego nie jest zgodne ze stanowiskiem podanym w powołanych przepisach resortowych, tj. zarządzeniu Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnych charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego.

Z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wynika, że zakład pracy zlecił ubezpieczonemu obowiązki kierowcy wózka akumulatorowego dopiero z dniem 1 sierpnia 1990 roku. Od tej daty takie stanowisko było wymieniane w kolejnych pismach dotyczących wysokości jego wynagrodzenia. Dodatkowo należy podnieść, że zdolność do pracy skarżącego na stanowisku kierowcy wózka akumulatorowego była oceniana dopiero w 1992 roku, a nie w 1977 roku. Tak więc wprawdzie ubezpieczony posiadał uprawnienia do obsługi wózków akumulatorowych, jednakże brak jest podstaw do przyjęcia, by w czasie zatrudnienia na stanowisku montera maszyn i urządzeń wykonywał ciężkie prace przeładunkowe w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie otrzymywał on w tym okresie dodatku za pracę w szkodliwych warunkach.

Dowody te pozwalają więc na przyjęcie, że dopiero od 1 sierpnia 1990 roku K. M. jako operator urządzeń i sprzętu przeładunkowego wykonywał ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, toksycznych w pełnym wymiarze czasu pracy. Bezzasadnie więc w wydanym świadectwie potwierdzono wykonywanie przez skarżącego takiej pracy we wcześniejszym okresie.

Podstawą do ustalenia wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie może stanowić „osobowa karta prac wykonywanych w warunkach szczególnych”, w której osoba wypełniająca ten dokument błędnie zakwalifikowała pracę skarżącego na stanowisku montera maszyn i urządzeń, jako pracę wykonywaną w takich warunkach. Nie wiadomo, kiedy dokument ten został sporządzony, w oparciu, o jakie dane wpisane zostały okresy pracy, obejmujące również pracę na stanowisku portiera.

Sąd uznał, że odwołanie K. M. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego m.in. w art. 32 ustawy (tj. 60 lat dla mężczyzn), jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1 stycznia roku) osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, tj. wynoszący dla mężczyzn 25 lat, w tym wymagany w przepisach dotychczasowych okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (15 lat). Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (art. 184 ust. 2 ustawy).

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że K. M. wykonywał ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych w transporcie jako operator wózka akumulatorowego od 1 sierpnia 1990 roku (z wyłączeniem okresu od 8 lipca 1998 roku do 31 lipca 1998 roku). Prace te są kwalifikowane jako prace w szczególnych warunkach, gdyż zostały wymienione w dziale VIII, poz. 1 wykazu A stanowiącego załącznik do cyt. wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Okres pracy w szczególnych warunkach przypadający do 31 grudnia 1998 roku jest krótszy niż wymagane 15 lat. Wnioskodawca nie spełnia więc jednego z warunków niezbędnych do ustalenia mu prawa do emerytury na podstawie powołanego przepisu.

Z powyższych względów decyzję ZUS odmawiającą przyznania K. M. prawa do takiego świadczenia należy uznać za prawidłową.

W tych warunkach oraz na podstawie powołanych przepisów i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca zaskarżając wyrok w całości zarzucając:

- naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 §1. w zw. z art. 227 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego w celu ustalenia faktów mających znaczenie dla sprawy tj. odmówienia mocy dowodowej zeznaniom wnioskodawcy i świadków w części wskazującej na zatrudnienie K. M. na stanowisku operatora wózka akumulatorowego służącego do przeładunku towarów w okresie od 1 listopada 1977 do 31 grudnia 1998, z jednoczesnym uznaniem mocy dowodowej wyłącznie dokumentów odtwarzających przebieg zatrudnienia błędnie podających, że skarżący od 1 listopada 1977 roku do 31 lipca 1990 roku pracował jako monter maszyn i urządzeń, podczas gdy dokumenty te były sporządzane w sposób nierzetelny i i nie odzwierciedlały rzeczywistej formy zatrudnienia, co w konsekwencji skutkowało błędnym ustaleniem przez sąd, że skarżący jedynie w okresie od 1 sierpnia 1990 roku do 31 grudnia 1998 roku wykonywał ciężkie prace załadunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych w transporcie jako operator wózka akumulatorowego kwalifikowanego jako prace w szczególnych warunkach wymienione w dziale VIII poz. 1 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze;

- naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 k.p.c. poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego tj. z zeznań skarżącego i świadka H. M. błędnego wniosku, że w latach 80 – tych odwołujący zajmował się także montowaniem maszyn służących do produkcji, podczas gdy świadek H. M. podkreślił, że w czasie jego zatrudnienia w dziale transportu był on jedynym monterem w tym dziale na innym stanowisku – jeździł wózkiem widłowym albo platformą, a nadto bezzasadnym odmówieniu wiarygodności zeznaniom świadka B. T., który podał, że skarżący pracował w tym okresie na stanowisku obsługi wózków akumulatorowych,

- naruszenie art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie w uzasadnieniu, że skarżący nie wykazał co najmniej 15 letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych w sytuacji gdy K. M. zaoferował logiczne, wzajemnie uzupełniające się dowody, potwierdzające okoliczność, że od 1 listopada 1977 do końca 1998 roku był zatrudniony stale i w pełnym wymiarze pracy w dziale transportu na stanowisku operatora wózka akumulatorowego służącego do przeładunku towarów.

- obrazę prawa materialnego przez błędną wykładnię przepisu art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) w zw. z § 2 ust 1 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43) poprzez nieprzyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury e po błędnym uznaniu, że na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udokumentował ponad 15 – letniego okresu pracy w warunkach szczególnych,

Wskazując na powyższe zarzuty , skarżący wnosił o zmianę wyroku i przyznanie prawa do emerytury od 14 lutego 2011 roku,

W apelacji zgłoszony został dowód z zeznań świadka L. L. na okoliczność zatrudnienia wnioskodawcy , począwszy od 1 listopada 1997 roku do końca 1998 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora wózka akumulatorowego służącego do przeładunku towarów w dziale transportu. .

Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe o dowód z zeznań świadka L. L. (17 – 27 minuta nagrania rozprawy z dnia 5 grudnia 2012 roku k. 112,113), oraz z uzupełniających zeznań K. M. w charakterze strony na okoliczność pracy wnioskodawcy (1 – 15 i 28 minuta nagrania).

Na tej postawie oraz w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony przed Sądem I instancji, **Sąd Apelacyjny zważył co następuje:**

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. Wyrok sądu I instancji pomimo częściowo wadliwego uzasadnienia odpowiada prawu.

W sprawie niniejszej sporny był jeden z warunków nabycia prawa do emerytury tj. legitymowanie się przez wnioskodawcę na dzień 1 stycznia 1999 r. co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach szczególnych.

Z akt osobowych wnioskodawcy wynika, że w spornym okresie tj. od dnia 1 listopada 1977 roku ubezpieczonemu powierzono obowiązki montera maszyn i urządzeń w D. (...) (pismo z dnia 1 listopada 1977 roku - str. 24 akt osobowych). W dziale tym pracowali kierowcy zajmujący się transportem maszyn i surowców, a w warsztacie należącym do tego działu zatrudnieni byli mechanicy. Stanowisko montera maszyn i urządzeń zgodnie z dokumentacją wnioskodawca zajmował do 31 lipca 1990 roku, a następnie powierzono mu stanowisko kierowcy wózka akumulatorowego.

Przesłuchani w sprawie świadkowie, w tym przesłuchana przed Sądem Apelacyjnym L. L. – dyspozytorka, jak również wnioskodawca wskazywali, że obowiązki kierowcy wózka widłowego i akumulatorowego wnioskodawca wykonywał już od dnia 1 listopada 1977 roku. Określenie stanowiska K. M. jako monter maszyn i urządzeń wynikało z faktu uogólniania angaży w zakładzie pracy. Zeznania te Sąd obdarzył wiarą, bowiem korespondują one z zeznaniami świadków przesłuchanych przez Sądem I instancji. Przesłuchani świadkowie jak i sam wnioskodawca opisali rodzaj czynności wykonywanych przez skarżącego. Począwszy od 1 listopada 1977 roku K. M. kierując wózkiem widłowym lub akumulatorowym przewoził, jak też przy użyciu wózka widłowego bądź platformy dokonywał rozładunku i załadunku wszelkich towarów niezbędnych przy produkcji zakładu, a więc materiałów i surowców do produkcji obuwia. Dowoził towary na produkcję, przy czym sam decydował jakim sprzętem będzie w danym dniu kierował, zależało to od potrzeb i wykonywanych usług w konkretnym dniu. Częściej jeździł wózkiem widłowym. Rozładunek towarów przy użyciu tego sprzętu wiązał się z podjechaniem „widłakiem” pod paletę i załadowaniu jej na sprzęt. Przewożone , a następnie rozładowywane były materiały niezbędne do produkcji obuwia m.in., skóra, tektura, styrogum, barwniki , kleje, a także odpady poprodukcyjne. Towary przewożone były na paletach, w beczkach, workach , szczelnie opakowane, a także luzem. Do odwoływającego należało też przesytywanie surowców w stanie sypkim do mniejszych pojemników.

Wnioskodawca przewoził surowce do magazynu, a następnie na halę, gdzie odbywała się produkcja, był również zobowiązany do konserwacji, utrzymaniu w ruchu i naprawy, naprawy obsługiwanych przez siebie wózków.

Częstotliwość naprawy wózków zależała od tego jak często się psuły, przeciętnie raz na tydzień – 2 tygodnie, naprawa odbywała się wtedy w warsztacie i zajmowała wnioskodawcy około 5 – 8 godzin w danym dniu. Gdy był zmieniany wzór obuwia i park maszynowy, wnioskodawca dowoził i wywoził maszyny z hali. Jak to określił świadek B. T. - wnioskodawca wykonywał również prace fizyczne przy załadunku towaru na eksport do wagonów.

Stwierdzić więc należy, że w tak ustalonym stanie faktycznym, nawet przy przyjęciu, że wbrew treści dokumentacji pracowniczej wnioskodawca już od dnia 1 listopada 1977 roku wykonywał obowiązki kierowcy wózków widłowych i akumulatorowych, to okres ten nie podlega zakwalifikowaniu jako praca w warunkach szczególnych. W dziale VIII, poz. 1 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43) wskazane zostały ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych.

Niewątpliwie pracując przy obsłudze wózków widłowych i akumulatorowych część wykonywanej pracy podlega zakwalifikowaniu jako wykonywanej w warunkach szczególnych, w tym fizyczne prace przy rozładunku ciężkich towarów, przeładunek szkodliwych substancji - klejów, barwników, przelewanie czy przesypanie produktów płynnych i sypkich. Praca ta stanowiła jednak zaledwie część obowiązków pracowniczych skarżącego, a zatem nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Do głównych obowiązków wnioskodawcy należało przemieszczanie się i transport wszystkich materiałów związanych z produkcją obuwia przy użyciu wózka widłowego czy akumulatorowego. Transport towarów z dworca do zakładu wiązał się z przemieszczaniem około 2 kilometrów. O ile dowóz towarów wózkiem akumulatorowym, mógł być i następnie związany z ich przeładunkiem ręcznym i co za tym idzie z użyciem siły fizycznej, to istota transportu towarów a następnie ich przeładunku przy użyciu wózka widłowego ogranicza czy wręcz eliminuje wysiłek fizyczny i nie podlega zakwalifikowaniu jako ciężka praca załadunkowa i rozładunkowa.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 r. (III UK 92/11 LEX nr 1215158).

W tym samym orzeczeniu Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że stanowiska operatora wózka widłowego nie sposób zaliczyć do kategorii stanowisk ujętych w załączniku do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w dziale V pkt 3, jako stanowiska maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych.

Pogląd ten Sąd Apelacyjny podziela.

Uznać więc należy, że praca wnioskodawcy w spornym okresie nie była pracą wykonywaną w warunkach, określonych treścią § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia tj. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Stałość pracy oznacza jej powtarzalność i ciągłość. Wykonywanie dodatkowo innych czynności, poza pracą w szczególnych warunkach, oznacza, że praca w szczególnych warunkach nie jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Bez znaczenia jest to, że stanowisko operatora maszyn, urządzeń i sprzętu przeładunkowego wymienione zostało w zarządzeniu nr.7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku w dziale VII I – w transporcie i łączności pkt 1, pdpkt 4. Wymienienie tego stanowiska stanowiło bowiem nie uściślenie, lecz nieprawidłowe, a tym samym prawnie obojętne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy rozszerzenie katalogu czynności wymienionych w rozporządzeniu.

Da uznania konkretnego rodzaju lub stanowiska pracy za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze decydujące znaczenie ma to, czy jest to praca wymieniona w rozporządzeniu oraz w

wykazach stanowiących załącznik do tego rozporządzenia, natomiast wykazy stanowisk ustalane przez właściwe podmioty w odniesieniu do podległych zakładów pracy mają jedynie charakter techniczno-porządkujący. Samo nawet wymienienie danego stanowiska czy rodzaju prac warunkujących przyznanie spornego prawa do emerytury nie może być interpretowane w sposób rozszerzający, tzn. w całkowitym oderwaniu od rodzaju zakładu z danej branży w którym praca była wykonywana.

Jak już wyżej zaznaczono głównym zadaniem wnioskodawcy była obsługa wózków którymi przewożone były towary związane z produkcją obuwia a więc ich transport. Wykonywane były przez niego także czynności związane z konserwacją sprzętu i ich naprawą, jak również montowaniem i wywożeniem maszyn. Ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, stanowił jedynie część jego obowiązków.

Porównanie czynności wymienionych w pkt 1 działu VIII załącznika do rozporządzenia (w transporcie i łączności) zakwalifikowanych jako prace w warunkach szczególnych (ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie) - z katalogiem prac wymienionych w dziale IV (chemii) gdzie pod poz. 40 wymieniono - prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych - pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych, wskazuje, że ze intencją ustawodawcy było zawężenie czynności, związanych z transportem materiałów (przykładowo przy użyciu wózka widłowego), do zakładów branży chemicznej, przy transporcie jedynie określonych materiałów i surowców - związanych z produkcją chemiczną (pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych).

Emerytura przyznawana w trybie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) jest rekompensatą dla pracownika za wykonywanie pracy w warunkach powodujących szybszą eksploatację organizmu. Jej przyznanie wymaga spełnienia warunków określonych w treści art. 184 ustawy jak i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Spełnienie warunków wykonywania pracy stale i w pełnym wymiarze winno być udowodnione w sposób niebudzący wątpliwości. Dla ustalenia, iż praca jest wykonywana w szczególnych warunkach nie jest wystarczający zapis w świadectwie pracy. Fakt, iż pracodawca wydał skarżącemu świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie oznacza, że dokument ten nie podlega weryfikacji zarówno w postępowaniu administracyjnym (przed organem rentowym) jak i sądowym. Świadectwo pracy nie jest dokumentem urzędowym i nie tworzy żadnych praw podmiotowych. Zawiera oświadczenie wiedzy i podane w nim informacje mogą być zwalczane wszelkimi dowodami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 1996 r. I PRN 40/96 Prok. i Pr. 1996/10/58). Tym samym sam fakt legitymowania się świadectwem potwierdzającym 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych nie oznacza, że pracownik automatycznie korzysta z przywileju emerytalnego.

Wnioskodawca, wobec braku 15 lat pracy w warunkach szczególnych nie spełnia wszystkich przesłanek nabycia prawa do emerytury określonych w art. 184 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a tym zaskarżony wyrok nie narusza powołanych w apelacji przepisów prawa materialnego.

Pozostałe zarzuty apelacji, wobec przeprowadzonego uzupełniającego postępowania dowodowego i dokonania ustaleń faktycznych, częściowo odmiennych i częściowo zgodnych z intencją skarżącego, nie mają wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Z tych względów i na mocy art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawcy jako bezzasadną.